

סיפור קצר - מאת דורון קריטנשטיין

פרולוג-

ביום הראשון לשנת הלימודים בקמפוס יח"ד קיבלנו כל אחד ואחד, מהמורות הנפלאות אירית וטל, מחברת סקיצות מהודרת והמלצתן היתה להשתמש בדפי המחברת על פי ראות עינינו אך להשתדל שהשימוש יהיה בעל ערך ומשמעות.

לאחר מחשבה החלטתי להקדיש את דפי המחברת המהודרים לכתיבת סיפור פרי דמיוני אשר שאב אותי, במהלך הכתיבה, לעולמות מופלאים משופעי הרפתקאות מסמרות שיער ועוצרות נשימה.

בימים אלה הסיפור בשלבי כתיבה סופיים ואני שמח לאפשר לכם ליהנות משני הפרקים הראשונים.

קריאה מהנה

פרק 1 - טיול

סוף סוף זה הגיע! הטיול שנתי, שאחרי דחיות ממושכות וציפייה ארוכה, עמד להתחיל. דני קם ממיטתו לצלצול השעון המעורר, ומיד החליף בגדים והלך לבית הספר. זהו היה יום חשוב עבורו, מפני שידע שיוכל לשתף את חבריו, ארז ושרה, בחוויות שחווה בימים האחרונים. הוא יוכל לספר להם על הביקור בלונה פארק, על יום הולדתו ועל הביקור בברזיל. דני, ארז ושרה היו חבורה מגובשת כבר מהגן, ושיתפו אחד את השני בכל דבר - דברים חשובים ושוליים. לאחרונה, לא יכלו להיפגש הרבה, מפני שהיו עסוקים בלמידה למבחן במתמטיקה של סוף שנה, לכן הטיול השנתי הייתה הזדמנות מצוינת לשוחח ולשתף חוויות. דני הוא ספורטאי מצטיין, והוא הוביל את נבחרת הכדורסל של בית הספר לניצחון כבר שלוש פעמים. ארז הוא ילד מחונן, והוא מקבל בכל המבחנים את הציון הגבוה ביותר בכיתה. שרה היא ילדה ביישנית, חכמה, ועל כן גם ספורטאית מצטיינת. בשל ביישנותה, אין לה הרבה חברים, אלא חבריה היחידים הם דני וארז.

לאחר הנסיעה ליעד, דני לא התאפק, ומיד שיתף בכל חוויותיו. הוא כל כך התגעגע לשיחות המשותפות של השלושה. אלו היו הימים השמחים בחייו: כשהיו יושבים בגינה, בשעת לילה מאוחרת, ולא חדלו לשוחח, עד שהלכו לבית הספר. המקום שאליו הגיעו היה מקסים - לא סתם בחרו במקום הזה לטיול שנתי. היו מבצרים מפוארים, המשולבים בטבע ירוק וריחני. אפילו היו שם חדרי שינה! במהלך הסיור הסבירו להם על כללים למהלך הלילה, אך דני, שהתפעל ממראה המבצרים, ומהחיות הצבעוניות שליוו אותם בדרכם, לא הצליח להבין את דברי המדריך - הוא לא הקשיב, לכן שאל את ארז, "מה המדריך אמר?", וזאת הייתה הפעם הראשונה שדני הרגיש שארז כועס עליו. ארז השיב לו, "לא הקשבת. בעיה שלך!", ודני נעלב מאוד מתשובתו. "האם הוא כועס עליי? מה עשיתי שגרם לו להתעצבן?", חשב לעצמו דני. תגובתו של ארז העליבה אותו מאוד, ובמהלך השעות הקרובות חשב רק על זה. רגע, איפה שרה? לפתע, כמות עצומה של מים שטפה את עיניו, ולפני שהבין מה קרה, הוא איבד הכרה.

פרק 2- אי בודד

עברו כמה שעות, והנה קם דני מחוסר הכרתו, והבין בדיוק את שאירע. הוא הבין, כי החל צונאמי חזק ששטף את כל החורשה המבוצרת והוא בר מזל שנשאר על פיסת האדמה היחידה שנותרה יבשה. לצידו ראה ילדים מכיתתו: נועה, גדי ומיקה. וכמה ילדים מכיתת ו' 3- אורי, גיא ואנה.

הוא ראה אותם בניסיונות מאומצים לנסר את העץ היחיד שלא שקע אחרי הצונאמי המטלטל. מיד הוא הבין מדוע הם עושים זאת- הם מתכוננים ליציאה, שהיתה כמעט בלתי אפשרית. מיד פנה אל גדי ושאל אותו "אפשר להצטרף? אני מבין שאתם מתכוננים לצאת מהאי". דני אהב מאוד לתרום את חלקו ולעזור ככל האפשר אך התשובה שקיבל הפתיעה אותו במיוחד. גדי השיב לו "בטח, אנחנו מנסים בינתיים להגיע לאי של שרה ומשם נחליט לאיזה אי להמשיך". דני, שלא הבין על איזה אי הוא מדבר שאל אותו בפליאה "אנחנו לא על האי היחיד פה?". ותשובתו של גדי גרמה לו להבין את כל הסיפור- לאחר הצונאמי המטלטל פיסת אדמה עצומה מהחורשה הוצפה אך פיסות בודדות (שהפכו לאיים) נותרו חשופות. כך ידע שחבריו התפצלו לאיים נפרדים ועל מנת לחזור הביתה יצטרכו לעבור דרכם באמצעות הסנאדות שקשרו מבולי עץ. תושייה ניכרת, אין מה לומר.

דני טרם הבין כיצד יוכלו להיעזר בגזע עץ לחציית האוקיינוס. כן, הוא לא היה חכם במיוחד.

לאחר דקות ארוכות נפל האסימון – הם מכינים רפסודות. במהרה התחיל דני לתרום חלקו אך המחשבה אל חברו ארז המשיכה לקנן במוחו.

"אני לא מאמין שהרגזתי את ארז, הוא כנראה כבר לא ירצה להיות חבר שלי, וגם הוא כנראה טבע..." בכה דני בכי תמרורים. הוא לא שם שחבריו לצוות כבר מתחילים בשיט, ובדקה ה-90 על אחת הרפסודות, והחל גם הוא בשיט אינטנסיבי. דני לא ראה אף אי באופק, לכן הסיק שהדבר יגזול הרבה מזמנו, והוא עלול לטעות בדרך ולמצוא את עצמו פונה לאזור מרוחק. זו גם הייתה שעת לילה מאוחרת, וכמובן שאחרי יום מלא פעילות שכזה, ירצה לעצום עיניים, אך הוא החליט שהוא ישיט את הרפסודה בעצמו. הוא לא סמך על אף אחד מהשותפים לשיט, רק על עצמו. רגע, איפה הטלפון שלו? "או לא! הטלפון שקע והתקלקל, וכנראה אמא ואבא דואגים לי!", המחשבות החלו מתרוצצות בראשו אחת אחרי השנייה. הוא כבר חתר חצי שעה, ואין תוצאה. אולי הוא חותר לכיוון אחר? ואולי הוא מתקרב לאזור סכנה, ויקרה לו כמו שקרה לטיטניק. בשלב הזה דני כבר הפסיק לחתור. הוא לא רצה לקחת עוד סיכון, הוא לקח היום מספיק סיכונים. אך כשחדל לחתור, לא עצם עיניים, אלא שקע במחשבות הקשורות במסע. "אולי גם שרה מחפשת אותי וכעת היא חותרת לכיווני? רגע אחד... יכול להיות שאני רואה את הרפסודה של שרה!". הוא התקדם למה שנראה דמוי רפסודה, אך לא ידע לאילו השלכות הדבר יוביל. הוא המשיך בחתירה בשיא המרץ והעוצמה, אך לפתע חש בהתפרקות הרפסודה. כעת, החששות שלו התממשו – קרה לו כמו לטיטניק, והוא עלה על שרטון. בקרוב מאוד, הרפסודה תתפרק, וארבעת תלמידי שכבת ו', יטבעו.